Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

Ч. 41 (476). Неділя, дня 7. жовтня 1928. Рік X.

Адреса Редакції і Адміністрації „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки 2½ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 11—1.

Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕНЬ: за текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошення 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

ВЛАСНИМИ СИЛАМИ.

Найбільше потерпіли від воєнного лихоліття землі, заселені нашим народом. Сх Галичина, Волинь, Холмщина, Полісся і Підляше були тереном, де розгривались найбільші кріваві бої. Мордовано тут українське населення, нищено його родинне життя, руйновано варстати праці: поля і луки порито стрілецькими ровами і богато з тих піль остало вже пустарами, бо селяни не в силі порозбивати цементових, грубих укріплень і инших штучок воєнної техніки; реквіровано худобу на мясо для війська і коні для підвод; рабовано вози і господарські знаряди; крадено поживу, а людям приказувано під батогом працювати при копанню ровів.

Але ті села, котрі те все перетерпіли, можна уважати ще щасливими в порівнанню з тими, які спалено зовсім, а мешканцям з дітьми велено йти у світ за очи. І йшли наші люди лишень в тім, що мали на собі, йшли з плачучими жінками і дітьми. Дуже часто бувало так, що батьки вертали без дітий або діти вертали без батьків. Пошести їх забрали. Отті прокляті Ґмінди, Хоцени і тд. лишились на віки в памяти нашого народу як пекла на землі. До них долучились опісля всякі Домбя, Буґщопи, Пикуличі... Випили ми гірку воєнну чашу до дна...

По війні не полекшало нашому народови. Спадок гроша, насамперед австрійського а опісля польського, добивав нас економічно. Всякі реквізиції збіжа, максимальні ціни — забирали все, що принесло жниво. Ріжниця цін між рільничими продуктами а промисловими коштувала наших селян грубі міліярди. Якби зрахувати те все, що наш нарід стратив в часах того спадку гроша, реквізиції і тд. то від тих сум-суменних в голові закрутилосьби...

Та чи кінець на тім? Якби всі пекельні сили спряглися, щоб нас винищити. Прийшли майже щорічні елементарні нещастя, яких короною була нечувана повінь в р. 1927 і яка якби з розмислом вибрала собі Сх. Галичину, що вже тільки перетерпіла...

А до того всего данини і податки, податки і данини — на переміну.

Нераз чужі люди — а навіть і ми самі дивуємось, як могли ми перенести на собі тільки лиха... А всеж таки завдяки надлюдській терпеливости, витревалости і простоті та невибагливости своїх потреб і свойого життя — наш нарід перетерпів те лихоліття. І вириваються нам мимоволі слова зі зболілої груди: Боже, нам небо належиться по смерти, бо пекло ми всі перейшли тут на землі.

Терпіли й инші народи від воєнного лихоліття, але такого лиха не перейшов ніякий, як наш. І французькі селяни набідились від війни, і вони стратили свої оселі, і їхня ріля була поорана ровами, кінськими копитами та шрапнелями. І французьких селян евакуовано. Але французькі селяни мали видатну поміч від держави в грошах, одінню і харчах, їх евакуовано і поміщено між своїми, де чулись майже як в себе дома. А ми? Ми ніякої допомоги не мали, а на нас евакуованих всі дивились, як на вовків.

А по війні? Всі французькі селяни, що потерпіли від війни, що потратили своє майно, свої будинки і тд. дістали відшкодовання і відбудувалися. Крім того на загосподарування дістали і дістають великі кредити за такі відсотки, що може їх селянин заплатити. Ми помочі не мали ніякої. Лишень деякі господарі, що потратили свої будинки і живий та мертвий інвентар одержали від австрійського уряду позички, які тепер звертають майже в повній вартости в польських золотих. А тепер про кредити і мови нема. Навіть наша кооперація не може дістати кредиту в державних банкових установах.

А саме Банк Краєвого Господарства весною цего року виповів кредити українській кооперації. А коли наші парляментарні представники протестували проти того, покликуючись на те, що наш нарід платить податки і дає рекрута, то уряд відповів, що кредити дасть Банк Рільний. А коли наша кооперація звернулась туди, там сказали їй, що без дозволу міністерства справ внутрішних не може ніяка українська установа дістати кредит. А коли директор української кооперативної установи „Дністер“ поїхав до міністерства у Варшаві, то референт п. Сухелек відповів просто з моста, що кредиту не дасть, бо міністерству не подобається не лишень українська політика, але і назва „західно-українська кооперація“.

Так отже ціле наше економічне життя мусить само *о власних силах двигатись*, без кредиту зі сторони державних установ, хоть це мінімум допомоги деінде належиться кождому горожанинови, який має підклад на кредит, не говорячи вже про тих, що зістали в війні пошкодовані.

Отже на власні сили ми здані. І тому поміч в кредитах від наших заморських братів є питаннєм нашого економічного життя. Нехай наша заморська еміґрація представить собі ясно, до чого стремить ворожа нам політика кредитова і нехай чим скорше спішить нам з помочю. Не жебранини бажаємо, але того самого, чого жадала польська держава від Америки. І польська держава давно вже дістала, а ми ледви чи дочекаємось тих кредитів, які можуть бути заручені нашим майном. А як дочекаємось, то нам вже „роса очи виїсть“.

Зачуваємо, що наші заморські брати вже дискутують над тою справою. Побажатиб, щоб та дискусія не протягалась. Хай памятають наші заморські брати, що ми лишень власними силами двигаємось і хто тепер прийде нам з помочю, той причиниться значно до нашої економічної а вслід за тим і до політичної незалежности. *Два рази дасть той, хто скоро дасть!*

АНУ СПРОБУЙМО!

Коли придивитися життю нашого селянства та його господарці, то впадає в очі, що ми стоїмо далеко позаді за Европою. Ведення господарки у нас таке старосвітське, таке нужденне і некорисне, що мимо доброї землі ми є жебраками. І не диво, що Німці будучи у нас, кивали сумно головами, дивлючись на кожду нашу господарську роботу тай казали: „Ох, колиб ми мали таку землицю, як у вас!“

Кожда праця при господарці відбувається у нас в той спосіб, що витрачуємо надармо богато часу і праці. Молотимо ціпом, він розвяжеться, шукаємо шкіри, вяжемо, вломиться біяк (билень) — шукай нового. Віємо збіже решетом до вітру, або лопатою — а при тім тратимо полову і зерно. Ріжемо січку на „трачці“ — вона скаче по всій сгодолі. Прядуть наші баби конопляне прядиво — сліпають, слинять, мучаться і недосипляють. Їздимо в поле шлиями, що не дають коневи дихати. Бараболі сапаємо сапою, аж в крижах січе. Ба, навіть ще декуди сокою оремо!

Досить того, що господаруємо так, як господарували наші предки ще триста літ тому. І чи диво, що маємо то саме, що наші предки мали — т. є. біду і нужду?

У инших краях — богато з нас селян те бачило — селянин з родиною їсть, спить і мешкає у такій хаті, як от в нас хиба приходства бувають. В хаті у нього — як у дідича: образи, годинник, бібліотека, шафи — а скриня і лава хиба де в коморі є... А в неділю він убраний як пан, його жінка і діти також...

Та добре — скажуть всі — дайте нам гроші, то ми і собі такого насправляємо...

А я вам скажу, браття селяне, що тут річ не в грошах. Річ в тому, що Німець, чи Американець вміє господарити, а ми ні. От і все.

Бо чи ви виділи коли Німця, аби клепав косу від досвітку до сніданку? Виділи, щоб він махав ціпом, як ви — або щоб на грабки ячмінь косив? Виділи ви Німку, аби сапала бараболі, або Американку, що січе гусятам кропиву ножем? Правда — що ні?

А ні — бо Німці і Американці до всякої роботи запрягають замісць себе машину. Якби наш чоловік мав 60 морґів землі, то він мусівби мати 3 парі коней, 3 плуги, 3 погоничі, 3 орачі і 3 сівальники — щоб їх засіяв. А Американець затягне на поле трактор (машиновий плуг), за пів дня зоре все поле, заволочить і сівалкою засіє. Так само зі жнивом. Замість 30 женців зажене машину і за день усе збіже зжате і звязане парою коней і двома людьми.

І так всьо: машиною змолотить, звіє і змеле. А жорна в Америці хиба в музею, такім закладі, де всяку старину складають, побачите.

Ви знов скажете: Дайте нам машини, то ми то само потрафимо!

А я вам скажу на то ось що: Певно, що кождий з нас селян усіх машин у себе мати не може. Але чому не можнаби найпотрібніщі машини мати на спілку? А ось маємо по селах кружки „Сільського Господаря“ і кооперативи — постараймося, щоб вони закупили такі машини, які нам потрібні і потім за малою оплатою позичили кождому.

В той спосіб можемо мати і сівалку і плужок до бараболь і млинок до віяння збіжа і молотільню. В попередному числі оголосила була наша „Спілка Аґрономів“ про шатківницю і терлицю машинову. Ану купім собі до спілки одну на ціле село і зачнім раз господарувати як люди! А тоді не будемо чути талапання терлиць, не будемо мати покалічених пальців при січенню капусти і непорядку в хаті — і ще зискаємо богато часу. Має наша дочка стояти цілий день при терлиці — най вона ліпше за той час вишиє собі сорочку, піде на вправи Сокола і Луга. Має січи вечером капусту — най собі за той час книжку прочитає, аби знала як люди жиють, тай як нам жити треба.

Так, браття селяне! Горнімся до кооперації, звернімся до своїх господарських товариств, як от „Сільський Господар“ і „Спілка Укр. Аґрономів“ і починаймо господарувати так, як другі народи у світі. Бо що не зробимо самі і як самі собі не поможемо, то ані ніхто за нас не зробить, ані нам ніхто не поможе.

Гриць Огірок.

Камо грядемо?

(Конець).

Жіноцтво наше це найкращий матеріял на все, отже і на патріотки. Та на жаль, при патріотичній роботі їх мало. Чиж не моглиб наші жінки так само в великім числі ходити до читальні, як ходять до церкви? Чи богослуження, чи молебен який, чи похорон — куди не глянеш — всюди жінки і діти. Зле се не є. Овшім, так має бути. Нема народа без віри і церкви. А ми народ. Та пригадую собі слова з одного місійного казання. Місіонер говорив так: „...Дома семеро дітий. Старші десь коло города, молодші і малі в хаті брудні, обдерті, голодні і розчіхрані. Батько давно помер, а мати — побожна, вічно сидить і молиться в церкві. Жінко, чи добре робиш? Ні. Бог так не хоче. Певно, молись, але обмий і облатай дітий, подбай для них про хліб. Не жди на печені голубці, бо будеш мати гріх“.

Молитва є потрібна. Молитися увесь час без упину так, щоб бути голим і з голоду згинути — се моглаби лиш одиниця, але народ не може і не вільно йому так робити, бо його другі народи поневолять.

А мужчини? Що правда, не кождий з нас родиться в чіпци. Ми є аж надто — витревалі. Знане се є всім, що служили при австрійськім війську. Офіцери-Німці виставляли нам найкраще свідоцтво і уважали нас за найліпший матеріял на жовніра.

Одно й друге — що я сказав про жіноцтво і мущин — ясно доказує, що ми народ здоровий, нездеґенерований. Лиш звироднілий може упідлятись і упасти, а здоровий мусить розростатись, змагатись, мусить стати на своїй мірі, мусить воскреснути і засіяти славою. Се право природи! Се право Творчости, якого ніякій воріг не переможе.

Сум часами нас находить, коли бачимо деякі одиниці, яким судила доля лизнути 2—3 клясі ґімназійні. Коли вони знайдуться між ткачами, що гарно ткають сіть для Соборної України, то тим недоукам часто перевернесь в голові: беруться писати вірші, в яких замісць щось путнього виводити — виступають проти церкви. Се найлекше. Обсмішувати священика, щоб він запхав ніс „де дві нулі“ і т. д. А не знає той недоук, яку медвежу прислугу робить Україні.

Так як кождий народ на землі має свою самостійну державу — з виїмком українського 40-міліонового народу — так також має свою релігію.

Ми ділимося на партії-партий і таких, що хочуть церкви... і не хочуть. Ах, яке се дитиняче. Як ми народ, то у нас мусить бути віра. Все одно яка, католицька, православна, чи народня. Церков, релігія — віра — мусить бути. Сеж складова часть культури.

Колиби хто хотів завести ідею: „у нас нема віри“, то тоді та теза „нема“ мусілаби стати віроюрелігією, требаби того „нема“ вічно боронити. Хто бувби проти „нема“ бувби тим самим „за“. І про се, щоби який народ жив без релігійної ідеї — не можна навіть і подумати. Се утопія. Отже церква-віра мусить бути! Коли буде віра — буде Україна. Справдилось се на Жидах. У них ніхто віри не торкає при народній роботі. Їх віри ніхто не модифікує, не заводить ніяких новостей, як у нас — ні з сего, ні з того, то бачимо зміну календаря, то введення целібату, то епископ позволяє собі в церкві нагнати заслуженого священика з казальниці. Сего не лишень в Жидів, але ніде нема, лиш у нас. Ми мусимо перестати вже цілувати руку, яка нас бє. Хай вона буде навіть папська, чи епископська! Ми биті досить! Сам Бог сего не хоче певно. Я так собі своїм простим розумом думаю, що і пес утікає не від колача, а від бича. Народ кождий у Бога однаковий. Ніякий народ не має патенту, що він найліпший і найшляхотнійший і що лиш его віра має право панувати. А ось каже артикул 114 польської конституції: „Обряд римо-католицький — займає в Державі (польській) чільне становиско“. А греко-католики що? Пси? Ми не християни, не католики і не божі діти? Нема для нас колача? Добре. Але ми і бука не хочемо. Хто не пізнав нашої душі з правдивої сторони, тому радимо, щоб замісць слухати фарисейських доносів, прийшов особисто і придивився, як наше жіноцтво щиро молиться в нашій церкві. Наслідуйте невірного, тому і діткніться нашої душі, — а певно не пожалуєте! Правда, лучиться у нас нераз, що хтось там ледви стане адвокатом і вже уникає церкви. У него церква — то мамона. Вір в мамону! Та не гадай „Сопруне“, — як їх Крушельницький в одній повісти назвав, що віруючи в „мамону“ далеко сим зайдеш і що прийти до церкви лиш раз на Великдень для людського ока — то ціль діпнята. Милишся. Ні! Не на те гончарі ліпили горшки щоб їх бити, але щоби їх уживати.

У жидів сильна віра то і мають свою державу. У Поляків Бог, віра і вітчина — се одно Єство, і одно без другого у них не істнує. Їх конституція зачинаєся: „В імя Бога Всевишнього“. Боюсь, що у нас зачаласьби від парцеляції ланів і лісів. В Варшаві, Кракові і в иньших містах Поляки розпирають костелі. В варшавській катедрі приймання св. Причастія в неділю не устає, до сего приділений окремий священик. Їх поривають релігійно-патріотичні казання, у них тьма-тьменна Бандурських. Тому Поляки мають свою вітчину, більшу як самі хотіли. Їх віра спасла. Вірмо — а спасе і нас! Се правило без виїмків. — Бють нас, не даймося. Учімся, як не датись. Скінчити школу, кинути книжку в кут, се не дасть нічого. Або скінчити вищі школи і каляти стріху батьків се не підносить нашої культури. Батько вибудував читальню, а син в ній вікна бє, або мама гірко молилась в церкві і на Службу Божу давала — аби син був чимсь, а він став якимсь безвірком і не хоче тої віри, що го спасла, ушанувати. І не встид вам, побожних родичів діти-недовірки? Не дорога вам мати ваша і її обстановки? А хтож ваша мати, а хто ви, не діти України? Хто не любить віри (якаб она не була) своєї мами, той мами не любить, а хто її не любить, то яка може бути у него любов до України? Собача. І то ні! Бо собака того, що їй їсти дає, ніколи не вкусить, хибаби сказилася. А ви інтеліґенти, що їли бурсацький хліб, що накидаєтеся на віру і церкву, що на своє оправдання маєте? Ви-ж скажені собаки, ви-ж їли український хліб, зароблений кровавим потом материй і батьків. Тож схаменіться! Щоби се не було, як воно наше і добре — то мусимо се шанувати. Чи то місце, предмет, чи лиш традиція — чи віра. Віра і церков — сама собою нічого злого нікому не принесла. Має наша церква тепер клопоти, є недомагання в проводі. Але це не вічне. Зміниться певно. Та приготовляймося моцно до зміни. Щоби ми не були заскочені. Як-що нам лежить на серці добро України, то мусить нам лежати на серці все, що є Єства, а також церква. Ідім до неї частійше. Ідім всі враз, не лиш на Великдень. Дотикаймось відважно, а пізнавши її і будем знати куда в горох стежка.

Марко Марків.

На що йдуть наші гроші?

Польський уряд обложив наш нарід податками так, що наш селянин тільки і промишляє і мозолиться над тим, щоби податок заплатити і охоронити свою хату від екзекутора. Від уст відіймає своїм дітям і несе до скарбової каси. І має скарбова каса досить грошей, бо коли зібрався сойм, то уряд предложив внесок, щоб з податкових надвижок сойм позволив урядови ужити 188 міліонів гроший на ріжні видатки. „Український клюб“ з иншими селянськими послами домагався, щоб з тих гроший 25 міліонів обернути на будову шкіл по селах, 15 міліонів на будову доріг, 2 міліони для сіл знищених війною і тд. Але уряд спротивився тому, заявляючи, що він сам поділить сі гроші. І сойм ухвалив так, як цего собі бажав уряд.

Вже тепер уряд розділив 47,270 000 зл. Придивіться, на що пішли ті гроші. Отже на будову школи гутничо-господарської в Домброві, на будову академії гірничої в Кракові, для бібліотеки яґельонської, для бібліотеки львівської політехніки і на будову ґмаху хемії в Познані — призначено 2,485.000 зл. Як бачимо, для українського народу з тих грошей нічо не прийде, хоть і нам здалабися українська господарча школа нища і вища, не згадуючи вже про український університет, політехніку і тд.

І дальші гроші призначено на всякі будови. І так нпр. призначено 4.000.000 зл. на будову стражниць для граничної поліції державної, 390.000 зл. на будову урядничих домів, 1,530.000 зл. на будову постерунків поліційних, 1,600.000 на будову ґмахів для воєвідств і старостів, 790.000 зл. на будову нових домів

урядів скарбових, 600.000 зл на будову почтової каси щадничої, 3,065.000 на будову судів і тд. і тд.

Лишається ще до поділу понад 140 міліонів. З огляду на це, що при теперішнім поділі не узгляднено потреб українського народу, тому „Укр. Клюб“ на найблизчій сесії повинен пригадати урядови, що й наш нарід платить податки та що з надвижок і нам належиться бодай по одній школі: державна-господарча школа нища і вища, торговельна школа вища і нища і тд. Дуже богато наших сільських громад не має будинку шкільного — отже і тут є обовязком уряду прийти з помочю тим громадам. Богато й инших справ у нас, от хочби поміч селянам добути пашу, про що в останнім числі писав о. С-ч., дожидає полагодження, а уряд, на нашу думку, не повинен ділити громадян на таких, що заслугують на поміч і таких, що їм поміч не належиться.

Дописи.

Перемишль. Вже в попередному числі появилася коротенька рецензія про „Лугове свято“. Свято це випало дуже гарно, коли візьметься під увагу, що перемиський Луг є доперва в стадії розвою і короткий час приготовлявся до него. Вже з рана зачали сходитися запрошені Луги. Найскорше прибули Луги з Мостищини, а саме зі Старяви, Ляшок і Гусакова. Ці Луги вже є досить карні, бо з далеких сіл прибули в точно означенім часі і всі в одностроях. Опісля зачали надтягати Луги з Перемищини, а то з Рожубович, Лучич, Яксманич зі сикавкою і приладами пожарничими, Хіднович, Попович, Медики, Валяви, Вірочка, Мацькович і малий відділ з Буцева і Соколи і Сокілки з Трушевич і Війська. Луги ці не явилися в комплеті, а до того ще в спізненій порі, що було хибою, бо не можна було на час перевести проби, а опісля прийти точно на панахиду по поляглих і умерших Січовиках. Не прибули зовсім Луги з Бовина, Цикова, Шегинь, Торок і Новосілок. Видко ідея орґанізації не дуже ще вщіпилася до їх сердець. Всіх зібраних було понад 600 Луговиків і Луговичок. Коли вже дано приказ до уставки на пробу, вмашерували на площу карними рядами Луговики і Луговички зі Львова і Судової Вишні на чолі з Дром Дашкевичем, які своєю появою додали бадьорости перемиським Лугам. По відбранню звіту зачалася проба, а опісля Луги відійшли на панахиду. Саме Свято зачалося пополудни о 2½ год. дефілядою перед головою львівського Луга, Др. Дашкевичем, членами Виділу перем. Луга на чолі з головою Волинцем і Др. Рибаком, як рівнож головою Старявського Луга, бувшим пол. духов. УСС. о. Пшепюрським разом з двома старшинами УСС. Йшли відділи за відділами так рівно елястично і бадьоро, як справжні добре вироблені військові відділи і почетний хід зробив велике враження на кількатисячних глядачах. По дефіляді відкрив Свято Др. Рибак, який промовляв по Луговому, коротко а різко і в кількох реченнях додав великої отухи Луговикам і публиці, так що дійсно врилося, що „ми тую червону калину підіймемо, а ми нашу Славну Україну гей гей розвеселимо“, якими то словами закінчив Др. Рибак свою промову. Відтак відчитав він привіт від перемиського Сокола. По цім зложив привіт Др. Дашкевич та вручив почесну грамоту Луговичкам зі Судової Вишні для тамошного Лугу за его добру орґанізацію і вручив срібний медаль Луговикови П. Дунаєви за його муравлину працю по Лугах Перемищини. По цім зачалися масові вправи Луговиків і Луговичок, які випали несподівано гарно. Присутна публика добре нагороджувала оплесками кожду вправу і дивувалася, що перемиські Луги, про яких так мало досі чулося, суть так вправлені. На цьому місци належиться згадати, що перемиське громадянство цим разом дописало і дуже численно зібралося на площу вправ, чим дало доказ, що зачинає цікавитися нашими молодими руханково-пожарничими товариствами. З другої сторони це заохочує орґанізаторів і вправляючих до інтензивнійшої праці. Вправи Луговичок хустинами і Луговиків топірцями були поправні. За це ритмічні вправи львівських Луговичок і списами Луговиків були доказом, що львівський Луг працює систематично і стало. Вправи сикавкою були новиною на перемиському ґрунті, тому не диво що публика заворушилася, коли почула алярмовий сиґнал пожарничої трубки і думала, що справді десь горить, аж поки не побачила Луговиків, які бистро і вправно робили попис і маркували гашення пожару.. Оплескам за це не було кінця, а навіть фаховці признавали вправу Луговиків. До ставлення веж стануло 6 Лугів з Перемищини і Луг з Судової Вишні і Львова і ці два послідні Луги дали доказ, що спортові вправи їм не чужі і що вони можуть дорівнувати чужим спортовим товариствам. Стало вже темно, коли скінчилася програма свята. Тут слідби звернути увагу, щоби наші руханкові товариства придержувалися точности, а не давали так великої програми, бо хоча вправи булиб і найстараннійше виконані, то вони мучать публику. Як Луговики так і публика вертали в піднесенім настрою з площі і сміло можна сказати, що Перемишль не мав ще такого Свята. — Очевидець.

З Польщі і про Польщу

Пілсудський вертає з Румунії до Варшави. В повороті заїхав на 3 дні до Букарешту, де був гостем румунського уряду і королівського двора. Большевицькі ґазети пишуть, що побут Пілсудського в Румунії мав на цїли зміцнити румунсько-польський союз проти большевиків. — З поворотом Пілсудського до Варшави розпочинається і політичний рух, якому дав початок маршалок сойму Дашинський, скликавши д. 1. жовтня провідників соймових клюбів на нараду, щоби утворити в соймі більшість, якаб гладко ухвалювала предложення уряду. Чи вдасться це Дашинському, в тій хвилі, коли це пишемо, ще не знати. Але польські ґазети доносять, що часть польських соціялістів бажає підпирати Пілсудського. Через те мабуть прийде до розвалу соціялістичної партії, бо часть польських соціялістів під проводом посла Яворського бажає остати в опозиції до уряду і політики Пілсудського. Рівночасно ґазети пілсудчиків пишуть, що зближається час, коли „річпосполита парляментарна“ має перемінитися в „річпосполиту президіяльну“ т. є. найвищу владу в Польщі буде мати не парлямент (сойм і сенат), але президент. Має це бути щось посередне між диктатурою а устроєм парляментарним. Відповідно до того буде змінена конституція. Отже розпочинається в Польщі боротьба о зміну державного устрою і ця боротьба буде дуже цікава.

31. жовтня ц. р. кінчиться речинець виповідження обезпечення 1/3 части будинків в П.З.В.О. — Хто ще не обезпечений в „Дністрі“ нехай не зволікає ні хвилі, піде до аґента „Дністра“, зажадає картки виповідження, випозичить її і вишле поручено до приналежного Воєвідського Інспекторату П.З.В.О. **Виповіджену 1/3** часть будинків нехай обезпечить безпроволочно в Товаристві взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“ у Львові, ул. Руська ч. 20.

Що чувати в світі?

Большевики поки виступали проти селян — то виступали, а тепер то троха починають капітулювати. І навіть тим, що працею доробилися маєтку, тим, що їх називають „куркулами“ і яких дуже ненавиділи зразу, дають тепер спокій, бо знають, що богате селянство, то підпора держави. Колись старалися вони тих „куркулів“ знищити, а ось тепер навіть один з большевицьких проводирів, Калінін, таке сказав на засіданню московської ради:

„Ті господарства не тільки несуть увесь тягар оподаткування, але уряд намагається зменшити їх прибутки, затоптати їх зростання. І поробили товариші таке, мовби уряд хотів знищити куркулівські хозяйства. Мені жалівся один господар, що на нього, коли він має 13 десятин поля, 2 корови і 2 коні і 12 осіб на виживлення — наложено податку 471 карбованців (1500 зол.) Чи може той селянин мати невеличкий бодай прибуток? Я мігби вам ще богато навести примірів, які приводять до переподаткування селян. Оподаткування проведено у нас кепсько — коли навіть треба перекласти тягар податку на богатших, то це ще не значить зруйнувати їх. Бо податок не має завдання їх руйнувати. Так само треба зменшити податок на оліярнях і млинах — бо коли податок на них відібється, то тисячі людей підуть безробітними“.

Такто „Пролетарська правда“ ч: 222 подає цю промову. Видно, що бодай деякі большевики накликують уряд, щоби перестав боротись з селянством, коли й така велика риба, як Калінін, стає в їх обороні.

Німеччина з усіх сил старається добре випосажити свою армію. Минулого тижня відбулися маневри німецьких військ, званих „Райхсверою“ при участи президента Гінденбурґа На тих маневрах перший раз ужито новозакуплених самоходів Цітроена, які є призначені до подорожі через пустиню. Що правда, то у Німеччині ані пустинь нема, ані не думають Німці своє військо за помочю цих возів кудись перевозити. Ходить тут о те саме, о що ходило при розбудові воздушної пасажирської та морської торговельної фльоти: о ціль воєнну. Бо так як з пасажирського літака можна легко зробити воєнний, а з торговельного воєнний корабель — так і з тих самоходів, які мають по 5 осей і 10 коліс можна в разі чого за дві три годині мати першої кляси танки. А звісно, що Німцям заборонено мати у себе панцирні самоходи. Та про те, що з самоходів можна зробити танки, догадалися усі аж тоді, як мін. військових справ Ґренер заплатив за них по 90.000 марок за штуку (а купив їх 10) і як спрезентував на маневрах. І тоді світ з несподіванки аж губу розтворив. Словом: Німці неаби які майстри.

Америка знову дуже гнівна на Францію і Анґлію. Сталося це так: Коли Франція заключила тайний морський договір з Анґлією, то післав Бріян листа до французького амбасадора в Вашинґтоні з текстом тієї умови. Лист був тайний і про зміст договору ніхто нічого не знав. Та нагло одного дня американські ґазети оголосили його і додали, що договір є ворожий Америці. Ясне, що цей договір викрав один урядник з французької амбасади і продав за грубі гроші ґазетам. Америка ціла закипіла від злости. А у Франції і Анґлії найбільші політики вхопилися за голову, не знаючи, що почати, коли тайну зраджено. Франція почала оправдуватися, що вона Америку хотіла до тої спілки запросити і длятого вислала свому представникови у Вашинґтоні текст договору, Анґлія також почала крутити, що ґазети навмисне наробили рейваху, щоб поріжнити Анґлію з Америкою. А тимчасом президент Кулідж заповів, що Америка розпічне будову 23 нових воєнних кораблів, а окрім цього вздержиться від усяких справ, що тичуться розброєння світа. Анґлія такою загрозою зажурилася, Франція також, а найбільше з цього всього тішуться Німці. Вони знають, що коли в Америці запанує протианґлійський дух, то тоді до американсько-німецької приязни недалеко.

Анґлія і Франція дістали від Америки відповідь на запрошення до спілки з ними. Америка, горда, що тримає ті обі держави в руках через їхні довги, відповіла грізно і остро менш-більш так: До спілки з вами йти не думаю, конференцію в справі розброєння легковажу і в ній участи не возьму — а за те сама будую таку фльоту, що буде два рази більша від ваших обох. Таким острим тоном відповіди зажурилися і в Льондоні і в Парижі, бо не сподівалися, що президент Кулідж, який незадовго має уступити, потрафить ще на кінці свого панования так погрозити обом тим державам. Вони уважали себе за наймогутнійших в Европі, — а тут тобі на! Чуються отже обі держави упокореними тою відповідю, але щож зроблять? Лиха направити вже так легко не дасться. З окремаж Анґлія потерпає за свою шкіру, бо в Хінах, де були головні ринки її збуту, Америка поважно їй загрожує. І Франція розуміє добре, що наніщо їй усі ті маленькі панцирні кораблі, які хоче будувати на підставі угоди з Анґлією — коли Америка вибудує великанські морські кружляки. Хто знає, чи в обох державах з того приводу не будуть мусіли уступити теперішні уряди, а принайменше міністри закордонних справ. З Америкою, яка є банкирем світа, небезпечно зачіпатись.

Італійський диктатор Муссоліні погодився з грецьким премієром Венізельосом дотично італійсько-грецької політики. Вже й підписано умову. Венізельос скористав о стільки з цеї угоди, що дістав для себе покровителя проти своїх ворогів у Греції, а Італія зискала нового приятеля у своїм поході до панування над Середземним морем. Найважнійшими постановами того договору є отсі: 1) обі держави стають приятелями наразі на 5 літ; 2) в разі нападу на одну з обох держав — друга буде невтральною; 3) якби одну з обох держав скривджено, то друга старається їй помогти дипльоматично і політично, 4) на випадок, якби були загрожені інтереси Італії і Греції, то обі держави будуть триматися одної дороги. Ця угода скріпила Італію і тому зажурилась Югославія, на яку настає Італія. Також Франції і Анґлії не на руку італійсько-грецька приязнь, бо Італія тепер стає панею на Середземному морі, тимбільше, що Греція лагодиться підписати таку саму угоду з Туреччиною. Тим самим і Туреччина сталаб приятелем Італії. Венізельос, ста-

Шпирка.

Когут-винуватець.

(Докінчення).

— Погляньте но, пане „альтереґо“ (так мене, бувало, завжди величав, а я до сьогодня не знаю, що цей титул означує), очіпки білі з червоним краєм, в сірих мальованках, в білих полотнянках-кацабайках. Цеж наші любенькі Милятинці. Ну, ну, якась важна справа, коли так вчасно їх сюди пригнала. Таж це всього половина семої а з їхнього Милятина здорових три милі. Десь зараз по опівночі пустилися в дорогу. Побачимо, що то вони нам доброго скажуть?

— А щож, — кажу я — поясниться їм, що ще нема урядової години, нехай собі сідають на траві тай ждуть восьмої.

— Ні, пане „альтереґо“, пощо так довго ждати. Суддя повинен іти на стрічу потребам населення, ха, ха, ха! Зараз розпитаю, що їм доскулює, може вдасться справу з місця розсудити й полагодити. О, бачите — докинув приглядаючись пильно бабам — як вони йдуть оподалік від себе. Одна глядить соб, а друга цабе. Це дві завзятущі противниці. — Підійшли баби близше а заєдно очима тікають від себе.

— Ви зачим?! — гукнув начальник гостро.

— Ми до пана „старости“ — обізвалася старша віком. (Чомусь там, у тих лісових селах, в Милятині і тд. начальника суду люде старостою величають.) — А може пан „староста“ ще в постелі спочивають? Бо то в панстві то звично довго вилігуватися, не так, як у нас на селі, що християнин, якби міг, то зубами сонійко святеє задержавби, щоби так швидко не тікало. Ая...

— Таж це самі пан „староста“ передвами — кажу я.

Баби метнулися нас по руках цілувати.

— Я не ксьондз! — буркнув старий начальник і видер бабам руку.

— Ну чого бабо хочеш? Покажи „форлядунок“ (візвання)!

— Ми ще немаємо „фирлядунків“, прошу пана „старости“. Ми обидві перший раз у суді. Я ще, як жию, як мене ноги носять, такої „вособи“ не бачила. Ой світойку ти мій, ой лелейко, та таке нещастя зайшло на мене, що мусіла нинька, в такий горячий час, у самі жниводка, онтими порепаними ножейками тільки світа пісок перемішувати. А всьо через онтую „ґубернантку“.— І тицьнула кулаком у той бік, де друга баба стояла. — Та не гнівайтеся, панойку ласкавії, що я й не спізнала, що то ви самий староста вельможий. Тепер уже буду знати й другим казатиму, що пан староста то такий пан, що має червону шапчину тай ще з кутасом. Ой панойку мої волотейкії, татунейку ріднейкії, та поратуйте мене біднейкую та перед тою „ґубернанткою“!

Друга баба не обзивалася, тільки очима іскри сипала.

— Мовчи бабо! — крикнув начальник і тупнув ногою.

Баба змовкла й наче до землі присіла.

— Як називаєшся й звідки?

— Називаюся Гаська, кличуть мене „опарена“, а пишуся Свищ.

— Звідки я? Та з Милятина.

— А ти? — обернувся до другої.

Ця наче сльози мала на поготівлі, відразу бризнула ломентом:

— Ой пане старосто ласкавії тай годнії, деби я тут нинька була, якби не онтая „заволока“...

— Я не „заволока“, то ти „заволока“! — скочила до неї перша.

— Ні, ти „заволока“ така сама, як і я — відгризалася друга.

— Коли бо неправда. Ти „заволока“, бо ти з Ґерусів, а мої мама, правда, були з Майдану, але я вже милятинська, вже маю „приналежність“. — І товкла долонею в долоню.

— Як ви мені, баби, зараз своїх ротів не позатулюєте, то обидві примкну — гримнув начальник. Обернувся й гукнув:

— Ключник, забирати їх!!!

Ключник, що під дверима тюрми прислухувався „розправі“, всміхнувся й підступив близче. Відразу начеб маком посіяв. Чути було, як бжола бреніла в повітрі.

— Ну! Вважайтеж! Як називаєшся?— поспитав начальник другої.

— Та-та-тацька Лемех — прошу суду найяснійшого.

— Чогож ти хочеж від неї? — — спитав поперід Гаськи.

— То всьо зачерез когута оттої „ґубернантки“ Тацьки, прошу ласки панойка тай старостойка.

— Через якого когута?

— Я вам усьо чисто розповім з кінця. — Гаська забиралася до докладного оповідання. Станула напроти нас обидвох, обтерла губи пальцями, а ніс кінчиком хустини, правою рукою підперла бороду, а лікоть поклала на ліву долоню, зітхнула важенько й почала:

— Межи нашими городами йде пліт о так во. — І почала показувати, як той пліт іде.

— Ну! - заохочував начальник. — І щож той пліт?

— Та „ніц“. Пліт собі стоїть, як стояв. А за плотом город онтої „ґубернантки“ Тацьки.

— Якої ґувернантки?

— Таж Тацьки!

— Я її за тую „ґубернантку“ прийшла позивати до яснійшого суду — перебила розмову Тацька Лемешиха.

— Що вона має мене прозивати остатньою? Або то я що, чи що? Чи я така суха й кудлата, як та ґубернантка з двора, що то в неї ні роду, ні плоду й Пан Біг її покарав, що мусить чужі діти вчити та доглядати? Я не „ґубернантка“, я собі господиня. Я прошу, щоби її, Гаську, найяснійший суд тай червона коруна за тото до гарешту замкнули. Хай не прозивається!

— Тихо, бабо, тепер Гаська говорить — гримнув начальник і обернувся до Гаськи. — Ну, щож той пліт тай той когут?

— Вже друге літо її когут перестрибає биз пліт до мого городу, а тепер то мені чисто капусту видзьобав. І не „ґубернантка“-ж вона? — Тай у лемент.

Поглядів начальник на обидві, похитав головою тай почав з провола:

— Слухайте добре, судити буду!

Баби випрямилися, пороздявляли роти.

— Ти, Тацько, не дуже така винувата.

— Якто не винувата? А її когут здьобав мені капусту — впоминалася за своєю кривдою Гаська.

— Мовч, бабо, я тепер говорю. Вона не винувата, йно когут винуватець. Тож когут піде сидіти в гарешті. Розумієте мене?

— Та когут на Милятині — обізвалася несміло Тацька.

— Завтра вдосвіта принесеш когута сюди. Зрозуміла? І принесеш йому їсти, зерна, на цілу добу. А кілько корчів капусти спас тобі її когут? — поспитав Гаськи. — Сім.

— Посидить в гарешті сім діб. А ти, Гасько, за те, що сусіду прозивала ґувернанткою, будеш що другий день приносити їсти когутові. Одного дня Тацька, другого ти, так через сім днів, доки когут не відсидить кари.

— Ой, панойку ласкавейкії — злебеділа Гаська тай припала начальникови до колін. — А деж мене так тяжейко каратойки, та щоби я в такий гарячий час та заробітки собі втрачала й сюди що другу днину бігала?

— А нинька не гарячий час? А ти одна з другою за таку дурницю маєте сумління тягатися тільки світ? А прозивати сусіду знаєш?

— Та вона мене теж прозивала, як ми там коло плота счепилися, то „поплетою“, то „відьмою“, то „решпектовою паннунцею“, бо й така якась там у нашому дворі крутиться.

— І одна й друга однаково винуваті — порішив начальник — обидві мусите відбувати. А когут найбільший винуватець, капусту спас, то й сидітиме. Ну, з Паном Богом! Справа скінчена!

— А як Тацька когута не принесе? — спитала Гаська крізь сльози.

— Шандара пішлю. Приведе й когута й вас обидві. Але тоді вже всі троє сидітимете, а чоловіки когутові їсти носитимуть. А тепер перепросіться обидві, подайте собі руки й гайда до дому, до роботи!

Замочив квач у бляшанці й далі став мастити візок. Баби постояли, покивали головами, взяли себе за руки, поцілувалися, відтак нас обидвох поцілували в руки й у найкращій згоді відійшли.

— А що, пане „альтереґо“ — обізвався по хвилі начальник — сподобалася вам розправа? Ха, ха, ха! І терміну не буде й паперу та чорнила не збавилося й уже одна справа вбита й то ще перед урядовою годиною.

— Та ніби воно так — відповідаю якось нерішучо — але воно не зівсім по вимогам процедури.

— Е, е, е, — махнув у повітрі квачем, — які спорячі сторони, така й процедура. Чи ті, що укладали процедуру, бачили коли Милятин або Милятинців? Я вам кажу, як когут сім діб посидить, а вони стільки миль піску намісяться ногами то й їм відхочеться й десятого перестережуть, щоби не несли до суду свої „гонори“ прати.

Почали сходитися судді й писарі й ми обидва пішли до своєї щоденної роботи. І що скажете, пане раднику? Як той історичний когут кару відсидів, а відсидів її до години, як баби через тиждень йому їсти наносилися, через півтретя року, значить, доки покійний не пішов до трибуналу, ані одна „писківка“ не вплинула до нашого суду ані з Милятина, ані з Озірної, ані з Ґерусів, ані з Майдану.

Батько вислухав оповідання, насміявся сердечно і пішов до свого бюра.

— Отак, бачите, дорогі сусіди, — закінчив своє оповідання отець господар — давними часами старі судді судили. А сьогоднішні занадто на процедуру оглядаються та бідують.

Гості сміялися, за оповідання дякували.

Дзвін закликав на вечірню.

Др. Р. Несторович

ординує в внутрішних і жіночих недугах в Перемишлі при ул. Францішканській ч. 37|II (площа на брамі).

рий хитрун, вибирається до Франції і до Анґлії, щоб їх успокоїти. А італійський диктатор Муссоліні затирає руки з радости: він вже давно хотів втерти носа Анґлії і Франції на Середземному морі за те, що обі тоті держави, горді на свою силу, не запросили Італії до своєї морської спілки.

Чеськословацька республика ще трохи, а булаб сталася виднею крівавого замаху на одного з найкращих її політиків — президента Масарика. Замах мав бути виконаним у Прешбурґу, на посвяченню памятника ґен. Стефанікови. На це свято мав прибути і Масарик, який з Бенешом та Стефаніком у трійку найбільш причинилися до будови чеськословацької держави. Маси народу очікували президента, коли це розійшлася вістка, що він не приїде. Зразу пояснювали це собі тим, що він обурений був на незапрошення меншостий т. зн. Німців і Мадярів на свято та мін. справ загр. Бенеша. Пізніще одначе вияснилося, що вороги Чехословацької держави задумували зробити з Прешбурґа „друге Сараєво" і тільки завдяки тому, що оден зі змовників зрадив цілий плян поліції, а та в час остерігла президента — не закінчилося свято відслонення памятника Стефанікови крівавo.

Австрія — як ми вже про це згадували — переживає дні трівоги І соціялістичні „Шуцбунди" і націоналістичні „Гаймвери" приготовляються до зїзду в дні 7. жовтня. „Гаймверівців" прибуде на зїзд около 18.000, а їх противників ще більше, бо около 50.000. Для транспорту такої маси людий замовили обі орґанізації спеціяльні поїзди. Соціялісти зажадали від уряду, щоб він не дозволив на зїзд „Гаймверу". В заплату за це соціялісти обіцяли відкликати свій зїзд. Та уряд знаючи їх політику і не маючи певности, чи вони й мимо заказу не скличуть своїх прихильників, зїздови не спротивився. Уряд є певний цього, що як зайде потреба, то він при помочи війська і жандармерії все одно порядок зробить. Соціялісти супроти цього видали відозву, щоб усі, хто почуває себе соціялістом, явився 7 жовтня в Вінер-Найштадт і в відозві написали, що уряд бере на себе відповідальність за евентуальний пролив крови, бо „Гаймвери" — по словам тої відозви — вправляються навіть у стрілянню зі скорострілів. Як випаде той зїзд і чи буде спокійно дня 7. ц. м. у Відні — побачимо.

Румунія має знову чим похвалитися перед світом. Ще не затихли вістки про крадіжи на залізницях, ще не повсаджувано за крати усіх злодюг з нафтового шахрайства, а вже є нове. Саме коло міста Сібію будують для залізниці великий тунель попід гору. І от так якось поробили румунські касієри, які виплачували гроші, що оден мілярд леїв мов у воду пропав. Не знати де його шукати. А що це були державні гроші, то знов почалися арешти і то навіть серед високого урядництва. Кажуть, що Братіяну, довідавшися про це шахрайство — то так розлостився, що гупнув в стіл кулаком і крикнув: „Всі злодії мусять сидіти в кримінали, хочби вони й міністрами були". Тимчасом коли подивитися вже, як богато людий арештують за мачання пальців в шахрайствах і злодійствах, то аж дивно стає, де вони помістяться. Мабуть треба буде на швидку руку будувати нові кримінали. Треба покинути роботу в тунелю, а з того каміння збудувати міцний арешт, на славу Румунії тай засадити усіх тих, що при тунелю обловились.

Болгарія має нове міністерство. До зміни прийшло через позичку. А саме Болгарія віддавна старається через Союз Народів о позичку 25 міліонів долярів. На вересневій сесії Союзу Народів мала бути ця позичка ухвалена. Тимчасом в серпні, саме перед сесією, македонські повстанці, які живуть тепер в Болгарії, дуже надоїли Югославії. Югославія зажадала від Болгарії, щоб взяла в карби македонських повстанців, але Болгарія з того домагання в кулак сміялася. Тоді Югославія удалась о поміч до Франції і Анґлії, а ці обі держави заявили Болгарії, що як вона не приборкає повстанців, то не дістане позички. Але в тодішнім міністерстві були міністрами люди, які були явними прихильниками повстанців. Тому щоб не дразнити Франції і Анґлії, мусіло то міністерство уступити, а на його місце прийшло нове. Тепер отже Болгарія дістане гроші. Але Югославія ледви чи буде мати спокій, бо всі Болгари спочувають македонським повстанцям — отже і в новім міністерстві мають вони своїх тихих прихильників.

В Еспанії відбулися великі паради з нагоди пятиліття уряду диктатора Прімо де Рівери. Сам король, Аньфонс у тих парадах участи не брав і виїхав на час їх до купілів. В день такої паради у Мадриті — столиці Еспанії відкрито плян замаху на Прімо де Рівеpу. У звязи з тим арештовано кілька сотень людий. Кажуть, що Прімо де Рівера, завідомлений про зліквідування замаху, сказав: „Я знаю, що моя тверда рука не подобається декому. Але страхи на ляхи, я уступити не думаю — хиба, що Еспанія стане такою, якою я хочу її бачити".

В Хинах кипить як в горшку. Помимо договору між військами націоналістів і прислужників большевицьких найшлися знову командирі, що за гроші червоних товаришів підняли нове повстання проти братів. У цілій державі большевицькі аґенти виконують ряд замахів на хінських політиків-націоналістів. Оноді зроблено такий замах у Нанкіні. Саме підчас приїзду усіх міністрів до Нанкіну, хтось досунув до спеціяльного міністерського поїзду два ваґони, наладовані вибуховим матеріялом. Ваґони вибухли, а від цього стратило життя 50 людий та 30 зістало покалічених. В околиці двірця кількадесять домів завалилося від гуку. Усі міністри вийшли без шкоди. Як бачимо, то большевикам мало ще нещастя у себе. І в чужім краю цькують вони брата на брата, аби серед пожежі домової війни защіпити свою кроваву культуру.

ДРОҐЕРІЯ „ПІД ЗВІЗДОЮ" при **Аптиці „під Звіздою"** в Перемишлі ул. Францішканська 24 (коло вежі) поручає всі артукули, що входять в круг дроґерії по **найдешевших цінах.**

Новинки.

НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ просимо негайно надіслати передплату, бо в початках жовтня здержимо висилку тим, що не заплатили.

ДОБРИЙ СПОСІБ. Як звісно — то комуну ширять найбільш Жидки. Вони то і найбільш їй сприяють і тому у всіх большевицьких урядах від них аж кишить. Супроти цього здавалобся, що Жиди, маючи свою державу в Палестині, заведуть там комуну як найскорше. Та видно не дуже рвуться вони там до неї, а навіть уряд палестинський має раду на комуністів. Яку? Ото кождому комуністови, якого зловить поліція, то дає йому 25 буків. Не поправиться — другий раз і третий. Звичайно: проти таких арґументів і найзавзятійші аґітатори не мають прихильників у народі, бо нікому не хочеться обірвати 25 буків за „червоний прапор революції".

ЖИВЦЕМ ПОХОВАНІ. Майже одночасно сталися два страшні випадки засипання землею неуважних людий: Петро Василик з Бучача копав глину в ярі і беріг осунувся на нього — а в Підкамінню пов. Броди Марія Чорнявська копала глину на небезпечному місці. Земля осунулась і задусила її на смерть.

СМЕРТЬ ПІД КАМЕНЕМ. З Мишкова до Ворвулинець віз собі Бериш Бравн величезний млинський камінь, вагою у 150 кґ. Переїждаючи через рів, скрутив так сильно, що камінь випав з драбин і придусив Бравна на смерть.

І ЗЛОДІЇ РОБЛЯТЬ ВИНАХОДИ. У Скерневіцах зайшов такий випадок, що яскраво свідчить про помисловість злодіїв, коли ходить о крадіж. А саме до Івана Ґалянти впросилися якісь людці на ніч. Ґалянта приймив їх і навіть вечерою почастував. Підчас їди гості позакурювали собі папіроски, а від того диму нагло всі домашні поснули. Коли вони збудилися, побачили, що зникли не тільки „гості", але й богато річей, вартости до 500 зол. пропало з хати. Треба бути осторожними перед подорожними.

ОТ І ВИКУПАВСЯ! Якийсь Ян Щупай приїхав з Бельська до Перемишля, а що погода була чудесна, то він забаг собі викупатися в Сяні. Отже поставив валіву з річми і грошем на березі, — скинув одіж і бух у воду. Виполоскався, вимився, — виходить на беріг і витріщив очи: ані сліду по валізі ані сліду по убранню. Лишився голий „як турецький святий"...

ЯК ПЕРЕВОЗЯТЬ ГРОШІ? В Ню-Йорку перепроваджувався недавно найбільший банк, званий „Нешенел Бенк" до нової камениці. А що перевожено гроші і вартісні папері на суму 17 міліярдів золотих, то перевіз їх відбувся в той спосіб: здовж дороги від старого до нового будинку стояла поліція, один біля другого, з готовими до кинення ґазовими бомбами. До перевозу скарбу ужито 8 самоходів панцирних, а на кождому з них сиділо 5 людей зі скорострілом. Перевіз тревав аж три тижні, помимо цього, що віддаль між старим а новим будинком була всього на пять мінут ходу.

ВОВКИ В КАРПАТАХ. Зі Сколього доносять, що в лісах які находяться в тому повіті, зявилися вовки. Вони нападають на худобу і вже богато випадків було, де жертвою їх впали коні і рогата худоба. Поліція в порозумінню з зарядом лісів зарядила велике полювання.

ЗА 1 ЗЛ. — 500 ЗЛ. СТРАТИ. На передмістю Кавказ в Рівнім згоріло обійстє господаря Петра Кулачука разом зі збіжем і господарським інвентарем вартости 500 зл. Слідство виказало, що цей господар не заплатив 11-літному хлопцеви 1 зл. за послугу, а цей зі своїм товаришем підпалив його.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК. В Вікні к. Грималова господар Василь Антонішин переїхав на смерть 3-літну дитину господаря Заяця. За неосторожну їзду буде Антонішин відповідати перед судом, а також батьки дитини, які пускають дрібні діти без догляду будуть покарані.

АМЕРИКА НЕ ХОЧЕ ФРАНЦУСЬКИХ...МУХ! В Ню-Йорку хмари мух такдокучають людям, що боротьба з ними — це одно з важаих завдань тамошного. маґістрату. Він „тиждень боротьби з мухою" улаштував і платить за всякі винаходи, що нищуть їх — і це все непомагає. Мух не менчає ні трохи. Здавалося, що нема ради для бідних мешканців Ню-Йорку. Та нараз відкрили учені, що у Франції жиє муха, звана „піпіян", що їсть гусільнички і яєчка мухи домашної. Маґістрат Ню-Йорку вчувши про те, задумав тих „піпіянів" спровадити з Франції до себе. Та на диво — Міністерство рільництва спротивилося і то з двох причин: 1) не знати котрі мухи виграли війну з собою, а 2) піпіянці готові потому поївши ню-йорських мух кинутися на самих мешканців Ню-Йорку. І не дозволив. А тимчасом мухи далі жирують у великому місті, а люди сміються, що Америка так розгнівалася на Францію за її спілку з Анґлією, що навіть французьких мух не хоче у себе мати.

ПРО ЩО ЦЕ СВІДЧИТЬ? Якісь здичілі люди (говорять загально, що це Сель-роби) у повіті жовківському не мали вже чого вхопитися тай в ночі з 17 на 18 ц. м. порозбивали всі камінні фіґури і поломали всі хрести на дорові Жовква-Куликів і Жовква-Дзібулки. Знищено около 300 хрестів і фіґур в той спосіб, що деревляні попідрізувано, а камінні розбито молотами. Сумний це факт!

ЦЕРКВИ НА КОЛЕСАХ. Підчас цьогорічних вакацій Німці втікали з міста зараз таки з рана в неділю на поле і в ліс — і з того приводу мало ходили до церкви. Отже епископ з Нассав зумів і на це найти раду. Збудував на тягарових самоходах каплиці, які готові до відправи їздили довкруги міста і де була яка гурма прогульковців, відправлялося богослуження. „Не підете до церкви, то церква піде до вас" — сказав свого часу той епископ.

ЗА СТАРА ЖІНКА ДЛЯ НЬОГО Найстарший у світі чоловік, 155-літний Турок Зара Аґфа дістав недавно в дарунку від Аммануїла, короля Афґаністану, великі гроші. Зара Аґфа за ті гроші ні не бавився ні не пив — тільки поніс їх до суду на кошта розводу зі своєю 90-літною жінкою. Каже, що вона для нього за стара. Якби удалося Зарі Аґфа дістати розвід, то він оженитьcя вже оце 13-тий раз — тільки незнати, чи яка молода злакомиться на такого леґіня...

ПРОБИТИЙ ВИЛАМИ. В Букові коло Самбора два сусіди Іван Мельник і Юрко Куць жили в великій ворожнечі і безнастанно процесувалися. Оноді Мельник зайшов до саду Куця і став рвати яблока. Коли це побачив Куць, вхопив вила і пробив ними Мельника. Неборак мучився ще кілька годин і помер. Куць утік і дотепер його не зловили.

ЧЕРЕЗ ДІВКУ. В Пневі коло Надвірни два парубки: Олекса Шломей і Іван Красовський залицялись до одної дівки. Але дівка подобала собі більше Крисовського. Шломей так взяв собі це до серця, що оноді на полі застрілив Красовського. Убійника арештовано.

ПОЖАР І СМЕРТЬ ВІД ГРОМУ. В Крачковій коло Перемишля вдарив оноді грім в хату Івана Петрички. Згоріло ціле обійстє з цілим збором збіжа. Шкода виносить кілька тисячів. В огни згоріла 58-літна жінка, яку грім приглушив на стриху. Другий випадок пожару від грому трапився в Скопові, де пожар знищив ціле господарство Івана Малиновського.

СКРИТОВБІЙСТВО. В Задубрівцях пов. Снятин хтось застрілив вечером господаря Магутяка коло його власної хати. Як підозрілих о скритовбійство поліція арештувала двох братів Івана і Дмитра Ткачука.

ЗБУЇ ПІД КЛЮЧЕМ. В повіті Долина ґрасувала через довший час шайка збуїв, яка рабувала в цілім повіті. Оноді напали збуї між Болеховом руським а Тисовою (пов. Долина) на Никому Павелка і зрабували йому 550 зл. Того самого дня зрабували одному робітникови 200 зл. Та тепер не вдалось їм. Поліційна патроль дігнала їх і 5 збуїв арештувала.

НОВІ ПОЖЕЖІ. Малі діти позставлені без опіки в загороді Осипа Молинського в Суховолі пов. Броди почали бавитися сірниками. Необережно підпалили хату і вона згоріла зовсім. — У селянина Микитова в Гаях Ростоцьких коло Залозець вибух пожар з невідомої причини. Згоріли усі будинки господарські і хата. — Також у Івана Павука з Бірок пов. Камінка спалилися від киненої неосторожно папіроски будинки і збіже. Шкоди на півтретя тисяча зол. — В Ляхівцях пов. Богородчани підпалено будинки Анни Криштофік. Як показалося пізніще підпалу доконав таки муж Анни, з пімсти за сепарацію.

ТОВ. ОХОРОНИ дітий в Перемишлі орґанізує захоронку для дітий. Через те видатки Т-ва збільшились. Щоб бодай в части їх покрити уладжується д. 3. жовтня збірку по вулицях і проситься шан. громадян обильними датками підперти чоловіколюбну акцію.

Господарський кутик.

Цибуля як лікарство. Цибуля — загально знана ярина в городі у богатьох випадках помагає людям, як лік. Особливо добре нищить вона всякі бородавки та нагнітки. В тій цілі треба цибулю намочити на 3—4 годині в оцті, опісля вкроїти тоненький плачочок, приложити до нагнітка і овинути шматою. Після 3—4 днів нагнітки так підступають під верх, що їх дуже легко опісля витягнути з корінем. Сок цибулі помагає також при випаданню волося. Належить тільки натирати перекроєною цибулею голову на ніч. Цього способу уживали вже в старині. Добре також прикладати цибулю на ті місця, де вжалила пчола, оса чи инша комаха. Вона не допускає до пухлини і усмирює біль.

Як доїти корови? Доєння корів, це не така легка справа, як би це комусь могло видаватися. Через уміле доєння можна зискати богато більше молока. В Америці в господарських школах цеї чинности вчать на осібних, подібних до вимя мішках, у які наливають воду — і ученики „доять" їх під фаховим наглядом. Правильне доєння вимагає тих уваг: 1) З коровою обходитися лагідно. 2) Видоювати молоко до останньої каплі, бо останнє молоко найгустійше. 3) Доити цілою долонею і швидко. 4) Під корову стелити, перед доєнням вимя вимити і витерти сухою шматою. 5) Корову треба доїти все о тій самій порі. 6) Як тільки завважиться зміну в молоці або вимени — зараз порадитися лікаря.

Переписка Редакції: *Вп. Свій:* Містимо. Просимо, але подавайте тільки провірені факти. — *Вп. О. Швед:* Одержали. Просимо надіслати короткі з селянського життя. Не забувайте доносити про освітний рух і орґанізацію кооператив, Соколів, Лугів. — *Вп. М. Марків:* Просимо подати докладну свою адресу.

Надіслане

VI. Звичайні Загальні Збори Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львові відбудуться дня 13. жовтня 1928 року (в суботу) о год. 16-ій (4-та поп.) в салі Товариства „Українська Бесіда" у Львові вул. Рутовського ч. 22. І п. з таким порядком нарад: 1. Відкриття Зборів, 2. Верифікування протоколу Звичайних Загальних Зборів з дня 29. червня 1927 р. 3. Звіт Старшини з діяльности за діловий рік 1927 і предложення звіту ревізорів, 4. Одобрення рахункового замкнення та звіту з діяльности Інституту за 1927 рік, 5. Вибір 3-ох членів згл. 3-х заступників членів Старшини на місце уступивших згідно з §-ом 48 статуту, 6. Внесення Старшини на винагороду ревізорам за переведені ревізії рахункового діловодства в р. 1927, (§ 52 статуту), 7. Ліквідація Пенсійного Інституту, 8. Запити і дезідерати. Якщо скликані отсим Загальні Збори булиб нездатні важно рішати, тоді скличеться на протязі 4-ох тижнів другі Загальні Збори, з тим самим порядком нарад і ці наново скликані Загальні Збори будуть рішати правосильно без огляду на число заступлених на них голосів (§ 46 статуту). Львів, дня 14. вересня 1928. Старшина Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львові.

Уневажнюється згублену карту звільнення з війська видану через П. К. У. в Перемишлі в квітні 1924. Миронові Яросевичеві.

Звичайні Загальні Збори Товариства „Український Інститут для дівчат" в Перемишлі відбудуться ві второк 16. X. 1928. о год. 4-тій зглядно ½ 5 по полудні в власній салі з слідуючим дневним порядком: 1. Отворення Зборів, 2. Вибір предсідника Зборів, 3. Відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів, 4. Звіт з діяльности Виділу: а) звіт секретара, б) звіт скарбника, в) звіт господара, г) звіт директора ґімназії, 5. Звіт Контрольної Комісії, 6. Вибір 4. членів Виділу й 1. заступника, 7. Вибір Контрольної Комісії, 8. Внески, запити. — Виділ.

Конкурс військових орнестр о першенство Д. О. К. Х. а при участи девяти оркестр полків піхоти відбудеться на Спортовім Стадіоні (Пралківці) в днях 6 і 7 жовтня с. р. о год. 15 (3). В разі дощу конкурс відбудеться о тій самій годині в салі Робітникого Дому. Сегорічні розгривки є остатними, що відбуваються в Перемишлі, слідуючий конкурс відбудеться в Кельцах або Ряшові. Близші інформації в афішах.

Реальність на передмістю Перемишля, з вільним мешканнєм до продажі. Реальність складається з мурованого дому о 11 убікаціях і офіцин о 4 убікаціях, парцелі будівельної з фронтом до бічної улиці. Відомість Дмитраш, Сінна 8. Перемишль.

ФАБРИКА „ФОРТУНА НОЗА" Львів, Кордецького 23 пошукує **Завідательки дому і підручного маґазину,** якаби розумілася дуже добре на вареню, пранню і прасованню і уміла вести записки.

Давно заложений і поважний віденський Банк **пошукує заступника** на Польщу в ціли продажі долярівок і льосів польської позички інвестиційної на рати за догідними умовинами. Зголошуватися до Alois Mautner & Co, Wien I., Wallnerstrasse 2.

В неділю дня 7 X. б. р. відбудеться в Перемишлі в салі „Народного Дому" в полудне о годині 12-й окружне віче в справі зльокавтованих службовиків всіх декастерій і емеритів-Українців. Справа дуже важна. Явіться чисельно! — Виділ.

Михайло Маркович, с. Гриця і Єлени, уроджений в Лішній, повіт Лісько, 1891 р, уневажнює затрачене звільнення з війська і документи подорожи виставлені через Dowództwo 4. p Strz. konn. w Płocku

ТКАЦЬКІ ВАРСТАТИ
поспішні, килимкарські і механічні, сталеві бляти, нити зі сталевими очками, прядільки, коливоротки, ґремплі ручні до чесання вовни на шкірі і до лену, праси до олію (оліярні) і инші ткацькі машини доставляємо по цінах конкуренційних. — **Новість: праси до виробу овочевих вин по 35 зл.** Адреса: **„Texty!" М. Кожушко,** Рава руска.

ДЕНТИСТ
Мед. Др. СТЕФАН ДМОХОВСЬКИЙ
б. лікар Поліклініки у Берліні
Перемишль, Колійова 1.
Усі в обсяг новітньої дентистики входячі роботи. Прецизійна техніка дентистична.
Спеціялістичне лічення осіб вразливих і нервових.

На весіллю Пазі Скотніцької з Іваном Козьоринським зібрав Михайло Козьоринський на „Рідну Школу" 3·30 зл. Котра весільна пара буде слідуюча? — Управа Р. Ш.

ЧИТАЙТЕ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!
„Чар-Зілля"
ілюстрований двотижневий журнал. Пренумерата в краю: місячно 60 сот. чвертьрічно 1·80 зол. піврічно 3·50 зол. За кордоном 1 доляр піврічно. Адреса Редакції й Адміністрації: **„Чар-Зілля" Тернопіль, ул. Міцкевича 9.**

Небувала новість в господарстві!

ОДНА ШАТКІВНИЦЯ
до капусти
НА ЦІЛЕ СЕЛО!
Січе копу капусти за 5 мінут!
Коштує:
Ч. 1. 80·— зл. (січе копу 10 мінут)
Ч. 2. 140·— зл. (січе копу 5 мінут)
Повинна бути в кождій Кооперативі!

Ч. 2.
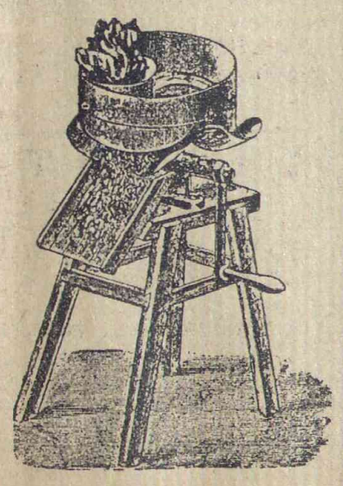

Ч. 1.
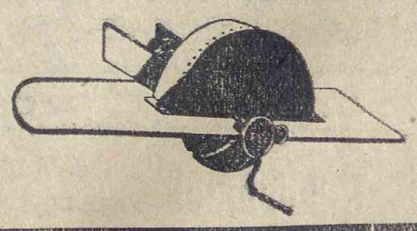

ОДНА МАШИНОВА ТЕРЛИЦЯ
ДО КОНОПЕЛЬ НА ЦІЛЕ СЕЛО!
Працює так як січкарня при помочі 4 людей.
Більше прядива і ліпше прядиво.
Коштує 250 зол.

Можна оглянути і купити лише в кооперативі:
„Спілка Українських Аґрономів" Львів, Собіського 28.

ПОЛЬСЬКІ ЗАВЕДЕННЯ ЦИНКОВОГО ПРОМИСЛУ С. А.

в БЕНДЗІНІ — Відділ фабричний в Крулевській Гуті (Em. Schirokauer)

MARKA OCHRONNA C K H CYNKOWNIE KRÓLEWSKA-HUTA BĘDZIN POL. ZAKŁ. PRZEM. CYNK. S. PRIMA QUALIT.

Телеф. ч. 80 і 501.
Рік заложення 1899.
Бічниця власна.

СКЛАДИ КОНСИҐНАЦІЙНІ: ВАРШАВА, Залізна Брама ч. 2, — КРАКІВ, Дайвур ч. 10, ЛЬВІВ, Вольносць ч. 2, СТАНИСЛАВІВ, Галицька 8. Ґенеральне заступство на експорт, Відень, VII 2, Neustiftgasse Nr. 3.

Фабрикація залізних блях поцинкованих. Вальцівня цинкової бляхи, фабрика діркованих блях. Бубни залізні поцинковані. Скрині до вугля і на відпадки. Рури, коліна патентовані, дверцята до печей і т. п.
Продукція річна 24.000 тон (в тім експорт 8.000 тон).

---

1 ТИЖДЕНЬ ДЕШЕВИХ МУЖЕСЬКИХ КАПЕЛЮХІВ — ПОЗІР!
оголошує
Маґазин ґалянтерійний ПЕТРО МЯГКИЙ
Перемишль, ул. Францішканська 24.

„FOSFOR“
ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ
Lwów
BATOREGO 32. Telefon 50-69

СУПЕРФОСФАТИ: кістні і фосфорово-азотові, МІНЕРАЛЬНІ і амонякальні
РЕФОРМФОСФАТИ: кістні і мінеральні від 18 до 26% P_2O_5 !!!
ТОМАСИНИ: „Кольомета“ — „ЗВІЗДА“ і инші краєві і заграничні
СОЛІ поташові і КАІНІТ — АЗОТНЯК — САЛІТРА (ХОЖОВСЬКА) амонові,
САЛІТРА хілійська і хожовська — СІРЧАН амоновий, ВАПНО навозове палене і мелене (97% CaO) ВАПНО будівляне. ФОСФОРИТИ палені і мелені (CaO і розп. P_2O_5.

Достава ваґоново і детайлічно по фабричних цінах і на найвигідніших услівях кредитових

ЗАВЕДЕННЯ ТЕХНІЧНО ДЕНТИСТИЧНЕ
КАЗИМИРА БЛЮЯ
виконує протези з кавчуку, золота і плятини. Безболісне винимання і пльомбовання зубів.
Перемишль, Ринок 3, дім п. Шанцера.

Ожини і шипшини
(черниці зглядно ґлоґ — овоч дикої рожі) купуємо в кождій скількости цілком здорові, очищені в ціні по 30—40 сот. за кґ. Тоєю наша товчарня соків і осочаєвих вин
„ПОМОНА“ Перемишль
ул. св. Івана ч. 55.
ТЕЛЕФОН 439.

Адвокат
Др. Микола Рибак
веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Пілсудського 1. в льокали канцелярії бл. п. дра Т. Кормоша.

Мирославе, старайся конечно в важній справі зі мною побачитись або напиши лист. Адреса: моє назвиско Poste restante Перемишль Dowód osobisty Nr. 116881 „Твій Будяк“.

АНҐЛІЙСЬКА МАТЕРІЯ НА УБРАННЯ „НАКО“
За 3 метри 17 зол. 85 сот.
На листовне замовлення висилаємо 3 метри знаної матерії на убрання „Каго“ на ціле мужеське убрання у всяких кольорах за 17 з. 85 с. Той сам товар в ґатунку В за 3 метри 21 з. 75 с., ґат С. 25 з. 50 с., ґат. D. 29 з. 60 с. Висилаємо також велюри на муж. пальта в ціні 20 з. 50 с. за 2 ½ метра, в довільних кольорах, ґат. В. 23 з. 50 с., ґат. С. 25 з. 75 с., ґат. D. 29 з. Задатку не потрібно. Платиться при відборі. За опаковання і пересилку платить купуючий. !! БЕЗ РИЗИКА!! Коли товар не подобається приймаємо з поворотом і звертаємо гроші. Докладні замовлення адресувати: „POLSKA TKANINA“ Warszawa ul. Nalewki 25. u.

Ново відкрите
Похоронне Заведенне „ВІЧНІСТЬ“
БОЛЕСЛАВ ЯХЧИК і Ска.
Перемишль, ул. Снігурського ч. 9.
(бічна вул. Францішканської)
— напроти НАДІЇ —
Уряджує похорони від найдешевших до найвиставнійших по умірковaних цінах. Домовини власного виробу доставляється по приступних цінах.

ЛІКАР-СПЕЦ. НЕДУГ ВНУТР.
Др. Остап Прийма
ЛЬВІВ, ул. ЛИЧАКІВСЬКА 32
Просвітлювання Рентґеном
ТЕЛЕФОН 61-50.

Ґінекольоґ
Др. З. ДІЯМАНТ
повернув і ординує як передтим
Перемишль, Дворського 42.

Др. Михайло Ков
лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

Домагайтесь найдобірнійших папірців до курення
„КАЛИНА“
з фабрики кооперативи „Будучність“ в Тернополі.

ҐІНЕКОЛЬОҐІЧНО-ПОЛОЖНИЧА І ХІРУРҐІЧНА
Санаторія Дра Лєбля
Перемишль, вул. Сяноцька 15. Телефон 94 і 205.
Осібні і спільні кімнати, вигода, добірна кухня. Саля пологова, операційна й осібна для немовлят. ⊡ Ціни: 10 дневий побут з харчем і лікарською опікою 150—200 зол.
Інформації в Дирекції.

Увага! Зима зближається! Увага!
Використайте отже оказію і напишіть по комплет товарів тілько за 12 зол. а іменно: 1 великий муж. светр, 6 пар теплих скарпиток; 3 батист. хуст. до носа; 1 хустку в наймод. турец. десенях і 1 шовк. краватку. Без ризика, коли товар не сподобається, приймаємо з поворотом і звертаємо гроші. Кошта пересилки 1 з. 50 с. платить замовляючий. Адресувати: Вибір светрів M. Szyffer, Łódź, ul. Brzeźinska 5. — P. S. Висилаємо також поодиноко як і для відпродавців всякого рода пончохи, светри, рукавички і всіляке білля біле, барханове і фляпельове по реклямових цінах.
Купіть раз, а переконаєтеся!

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ
одиноку найліпшу і своєрідну
ПАСТУ ДО ОБУВИ
ЕЛЄҐАНТ
О. Левицької і Ски.
Львів, Кордецького 51.

УВАГА
Не купуйте дзвонів по чужих фірмах, котрі Вас використовують, а в додатку дають Вам дзвони з лихої криці.
Найкращі, найтреваліщі, а крім того гармонійні і мельодійні дзвони дістанеться лише
в одинокій українській ліярні дзвонів
Михайла Брилинського
у Львові-Замарстинів ул. св. Михайла ч. 14.

---

350 предметів за 15 з. 95 с.
Висилаємо на листовне замовлення комплет предметів, з котрих найважнійші: 1) 1 годин. муж. швайцарський никлевий, з добрим ходом; 2) 1 ланцушок до годинника позолоч.; 3) 1 заграничка бритва; 4) 1 пензельок до голення з добрим волосом; 5) 1 мисочка до голення; 6) 3 муж. великі хусточки; 7) 1 пара муж. ґумових підвязок з добрим замком; 8) 1 комплет спинок до сорочки; 9) 1 шовкова краватка; 10) 1 сталевий ножик; 11) 1 кишен. гребень з футералом; 12) 1 щіточка до зубів; 13) 1 пара шовк. рукавників; 14) 1 пара спинок з амер. нового золота; 15) 1 люстерко кишенк. і ще 335 предметів необхідних в кождім домі і для кождого чоловіка як пр. доміно, шахи, нитки і т. п. Цілий той комплет висилаємо тільки за 15 зол. 75 с., в ґатунку N. 31 з. 95 с. і 24 з. 50 с. Висилаємо без жадного задатку. — Платиться при відборі. За опаковання і висилку платить купуючий. БЕЗ РИЗИКА! БЕЗ РИЗИКА!
Комплет, що не сподобається приймаємо з поворотом.
„POLSKIE ŹRÓDŁO“, Warszawa, Nalewki 23 u.

Погної на осінь
ПОРАДИ БЕЗПЛАТНО! ЦІННИК ДАРОМ!
Сівалки, Молотілки, Трієри,
знамените камінне вугля на осінь
купуйте лише
в Спілці Українських Аґрономів
Кооператива у Львові, вул. Собіського 28.
НАЙЛІПШІ ВИРОБИ Число телефону 37—58.
НАЙНИЩІ ЦІНИ — НАЙДОГОДНІЙШІ СПЛАТИ.

Спробуй а переконаєшся!!
„фосфоліна“ до швидкого тучення свинь „фосфоліна“
побуджує апетит, зміцнює кости і протягом короткого часу прибуває на вазі подвійно. Почтова пачка 4½ кґ. — 9 зол. висилає за післяплатою
В. Ґ. Мушинський, Перемишль, Францішканська 2
МАЛИЙ ВИДАТОК — КОРИСТЬ ПОДВІЙНА!

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах
МИЛА
Кооперативної Фабрики
„ЦЕНТРОСОЮЗ“

Шалі...
Всякі шовкові шалики
в ріжних кольорах і десенях
чудесно пере і реґенерує піна Lux'у

ШАЛИКИ шовкові і з штучного шовку так тепер модні, шовкові светри, кольорові опаски капелюхів, шовкові хусточки до носа і т. п. дрібнички, треба прати в раціональний спосіб. Уживати виключно Lux, котрий не тілько прекрасно пере, але і реґенерує делікатні матерії. Пончохи прані в Lux'і задержують до кінця вигляд нових, як також шовкове білля. В піні Lux'у здійснюється ідеал прання. Звичайне мило відкиньте раз на все.

Все що тілько зносить контакт з водою треба прати в Lux'і.

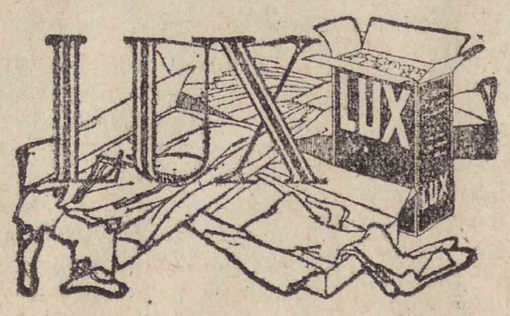

ПРОБКА ДАРОМ
КУПОН До фірми „Сунляйт“ Спілка Акцийна, Скринка почтова 479. Головна Почта Варшава. — Прошу безплатно прислати мені пробний пакетик Lux, щоби вистарчило на пробне прання.
Імя і назвище _____
Адреса _____
U. H. 41. (Проситься виразно писати).

Lever Brothers Limited, Anglja.

L.P. 45-3

Видавець і відвічальний редактор: Осип Сенечко.
З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.